

Októberem

az ég vöröslő alkonyán fekete lepel.
fénylő könnyek a csillagok.
széttárt ujjaimon
valami némult gyász
átszivárog.
a levegőben ős borongása,
emlékek ülnek a friss sírokon.
valami nagyon távoli tekintet
vonz legbelül,
s árnyak hangtalan sustorgása
vezet át szüntelen odaáttra.
Uram, most Arcod nem lelem,
de tudom:
e belém zuhanó őszben is,
velük,
Te tartasz tenyereden.

2015.10.11.